

DOBAI PÉTER

Hédervár, Szigetköz, 1992 augusztus

KÉT LEÁNYZÓ EGYMÁSSAL TÁNCOL

Közel, igen közel a köztemetőhöz,
magas multság van: két leányzó forog
a táncban, észrevétlen, szorosan vállon egymást fogva:
táncol a két szépséges hajadon!
Font copfjuk hátukról messze röppen,
szoknyájuk föl, magasba forog,
mellük áttetszik a könnyű réklin,
és heves, lendületes táncukat
a sűrű cigarettafüstben
– előttük fröccs, sör, rum, ezüstlő vodka –
férfiak lesik – – – de ők ketten csak járják,
ölelve, delejezve egymást,
a táncot s rejtélyes lépéseik
valami lassú, édes tangót
rajzolnak erre a világszegénységre,
hogy föl, föl, csípőig pörög szoknyájuk szegélye,
a csipkés, a fodros fehéreneműk egyre
kihívóbban látszanak, mintha anyaszült meztelenségre
vinné, vezetné a két leányt ez a tánc,
amelynek mintha nem is létezne közönsége,
kemény lépéseiknek, lágy öleléseiknek mintha soha
nem jönne vége, mintha az este, az éj,
az éjjél a távol hajnalig
csakis az övük volna, ahogy egymásra borulva járják,
ifjú életük, ismeretlen sorsuk csalóka táncát,
mit sem tudva arról, hogy mindkettőjüket
– együtt nehéz verejtékükkel, szakadatlan kacagásukkal –
a Sátán halált hozó, hideg harcosai várják ott,
odakint, a dúlt éjszakában, bizony hogy
a táncuk végét kívárlják

s aztán viszik őket
arra a porondra, amely végső és végleges,
ó, két leányzó, valami távoli, nagy
erő úgyis mindent befejez helyettetek,
mielőtt ti ketten, bármit befejeznétek,
bizony hogy véget fog érni a leányi virtus,
s én tudom, sejtem, kicsoda húzza hozzá a tust,
ó leányzók:
tánc helyett aludni, álmodni illene,
noha tudom, hogy a táncot abbahagyni nem lehet – – –

